

ANIKA PASTOREKOVÁ
**STRETĽA
SOM ŤA
V PARÍŽI**

MOTÝL

**STRETLA
SOM ŤA
V PARÍŽI**

Copyright © Anika Pastoreková 2013
Design © Motýľ design 2013
Cover photo © adrenalinapura/Fotky&Foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2013

ISBN: 978-80-8164-007-0

ANIKA PASTOREKOVÁ
STRETLA
SOM ŤA
V PARÍŽI

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

*The world is always changing, nothing stays the same
But love will stand the test of time
(Svet sa stále mení, nič nezostáva rovnaké
Ale láska pri skúške časom obstoí)
(Kool and the Gang, Cherish the Love)*

Sandra zatvorila okno a zatiahla dlhé závesy, aby sa chránila pred tým nepríjemným zvukom. Hrmenie neznášala, blesky ju desili a veľké kvapky dažďa v silnom vetre jej zakaždým pripomenuli, aký je človek malý a bezbranný. A ona dnes bola zraniteľná, našťavaná a smutná. Sadla si na posteľ a vložila si do kabelky ďalší balíček vreckoviek. Plakala. Nech robila, čo chcela, slzy sa jej neprestajne rinuli z očí. Bolo ich stále viac, tiekli jej po lícach a pripomínali tú bolesť.

Už sa nemohla v izbe pridľho ukrývať. O chvíľu jej zaklopú na dvere a oznámia, že je čas... Je čas ísť. Och, ako sa jej tam nechce! Najradšej by sa zatvorila v dome sama, ľahla si na mäkký koberec a na nič nemyslela. Príliš to bolelo. Priveľmi! Ako sa to vôbec mohlo stať? Veď sa nestihli ani rozlúčiť! Ich posledné stretnutie poznačili nechutné výčitky, ktoré si nikdy nevysvetlia. Už na to nebudú mať príležitosť. Sandre zostanú len spomienky, aj tie možno časom vyblednú a zmiznú... Dá sa s tým vedomím vôbec žiť?

Upravila si rukávy čiernych šiat. Mama jej ich narýchlo kúpila v meste, ona na to nenašla silu... Husté vlasy si síce stiahla gumičkou do pevného chvosta, ale vo vetre a daždi sa jej pramienky aj tak uvoľnia a neposlušne skučeračia.

Pozrela sa na fotku na stole. Strážili ju sviečky a drobné kamienky, ktoré spolu kedysi nazbierali pri starej škôlke. Len tak, zo zábavy. Bolo im spolu fajn, vtedy ich ešte netrápili typické problémy dospelákov, nevzdávali ich odlišné pohľady na život, na vzťahy aj na lásku. Necítili voči sebe ani žiarlivosť...

Sandra hľadela do dôverne známej tváre. „Ako to bez teba zvládnem? Čo len so mnou bude?“

„Sani, si tam? Poď, dievčatko, ideme. Je čas...“

Mamin hlas zanikal vo zvuku padajúcich kvapiek. Dážď náhle zosilnel, akoby sa chcel votrieť do izby aj do jej vnútra. *Už sa nemusí namáhať*, pomyslela si Sandra. *Ja sama sa mu odovzdám...*

Neochotne vstala, upravila si úzke šaty a pri odchode sa ešte raz obzrela za fotkou. *Hodím ti do hrobu bielu ružu. Tvoju obľúbenú*, vzdychla si a vyšla z izby.

Vtedy v Paríži

Biely autobus konečne odbočil na nástupište. Už bolo načase, čakali naň vyše hodiny. Sandra zdvihla svoj ťažký kufor a pozrela na Ritu. Stála vedľa nej a znudene prevracala očami. Ešte stále nebola celkom presvedčená, či nasledujúcich päť dní v zdraví prežije.

„Nemyslela som si, že sa na toto dám niekedy nahovoriť,“ vyčítala Sandre. „Vieš predsa, že neznášam dlhé prechádzky a nudné múzeá! Vždy ma tlačia topánky, popruhy na ruksaku sa mi zarezávajú do pliec a potím sa ako kôň.“

Sandra jej venovala zmierlivý úsmev a pohla sa smerom k zaparkovanému autobusu. Nasledovala ich početná skupinka ďalších nadšencov, ktorí sa takisto rozhodli podniknúť výlet do Paríža. Bol krásny aprílový deň, štvrtok pred Veľkou nocou, začiatok vytúžených prázdnin. Odkedy si Sandra v januári objednala tento zájazd, nemohla sa dočkať dňa odchodu. O tomto výlete snívala odjakživa. Francúzi ju fascinovali, páčil sa jej ich spevavý jazyk, kultúra a bohatá história. Najviac sa tešila na čarovný zámok vo Versailles. O fascinujúcom živote poslednej kráľovnej si prečítala všetky knižky a články, na ktoré natrafila. Život krásnej Márie Antoinetty bol ako vystrihnutý z napínaveho románu.

Stále mysliac na kráľovský dvor, postavila sa za Ritu. Bez slova čakali, kým spolucestujúci nastúpia do autobusu, aby si

mohli uložiť batožinu a nadiktovať sprievodkyni svoje mená. Odovzdali šoférovi dva veľké kufre a ponáhľali sa ku dverám. Autobus nepatril k najnovším modelom, ale Sandra v ňom jasne cítila vôňu cestovania a blížiaceho sa dobrodružstva.

Rita frflala na nedostatok priestoru, zatuchnutý vzduch a dlhú cestu. Sandra si spokojne vybrala knižku na čítanie. Tašku s jedlom a kabelkou uložila na policu nad sedadlami. Úsmev jej rozjasnil tvár. Odrážal sa vo veľkých zelených očiach, ktoré boli v poslednom čase stále smutné. Tu sa konečne začala cítiť spokojne, slobodne a šťastne.

Rita napokon súhlasila, že s ňou pôjde na ten výlet. Keď videla jej nadšenie a radosť, nemohla ju odmietnuť. Najradšej cestovala lietadlom k moru, zbožňovala sladké ničnerobenie na horúcej pláži a nekonečné vylihovanie na ležadle. Iskra v Sandriných očiach ju však presvedčila. Rozhodla sa, že tentoraz zabudne na svoje pohodlie a pokúsi sa nešťastnú sesternicu rozveseliť. Sandrina zlá nálada jej už liezla na nervy a urobila by čokoľvek, len aby z nej vydolovala trochu úprimného smiechu.

„Tak čo, slečna turistka, páči sa ti tu? Myslela som si, že nám pošlú luxusnejšie vozidlo. Má aspoň klímu? A videla si tých šoférov? Tí podľa mňa ani netušia, akým smerom sa majú pohnúť...“

„Kašli na to, Rita. Opri sa o sedadlo a užívaj si výhľad,“ umlčala ju Sandra a ukázala von oknom.

Práve opúšťali Bratislavu. Na päť krásnych, sladkých dní. Chcela odísť čo najďalej, aby na chvíľu zabudla na svoj život, aby na pár hodín nemyslela na problémy. Bratislavu mala rada, ale potrebovala si od nej oddýchnuť. Od toho všetkého. Už dlho sa jej do ničoho nechcelo. Lutovala sa, po večeroch plakala do vankúša a ráno vstávala s opuchnutými očami.

Keď v zimnom semestri nespravila dve skúšky, povedala si dosť. Od prvého ročníka patrila k dobrým študentkám, škola

ju bavila a naplňala. Nemohla dopustiť, aby ju depresia pripravila o vysnívanú kariéru. V budúcnosti chcela skĺbiť poznatky z ekonómie a cudzích jazykov, aby mohla cestovať, stretávať ľudí z rôznych kultúr, pracovať v treťom sektore a pomáhať chudobným. Keď si začiatkom januára tradične prečítala svoje predsavzatia z minulého roka, prišlo jej zle zo seba samej. Na svoje plány a sny už zabudla, smútok ju celkom otupil. Vtedy jej napadol výlet do Paríža. Bola to jedna z jej tajných túžob. Musela so sebou niečo robiť!

Rita si rozbalila kekсы. Sandrina spokojnosť a radostné očakávanie ju obmäkčili. Došlo jej, že by sa mala aspoň raz v živote prispôsobiť. Prestane frflať a poctivo tam Sandru odfotí pri každej pamiatke, aby jej urobila radosť. Veď z nej hádam neubudne!

„Máš pravdu, Sani, zbytočne hysterčím. Je to tvoj výlet a ja ti ho nechcem kaziť. Budem si s tebou užívať všetky tie historické skvosty. Sľubujem,“ zasmiala sa a zatvorila oči.

Možno sa jej podarí čo najskôr zaspať. Z rýchlej jazdy jej bývalo zle. Šofér odbočil na diaľnicu a fičal maximálnou povolenou rýchlosťou. Sprievodkyňa spočítala prítomných a rozdala potrebné doklady. Neskôr zapla malý televízor a pustila im starú komédiu.

Sandru ten film vôbec nezaujal, oveľa radšej sledovala prírodu za oknom. Fascinovali ju okolité stromy, kríky, lesy, dedinky aj osady. V diaľke zapadalo slnko. *Svet je svojím spôsobom krásny*, pomyslela si. Chcela sa vrátiť k svojmu starému ja, k veselému a bláznivému dievčaťu, ktorým kedysi bola.

Stará Sandra jej už veľmi chýbala, rovnako aj rodine, priateľom a najmä sesternici Rite. Vyrastali spolu na vidieku. Od malička boli najlepšími kamarátkami, spriaznenými dušami aj sestrami, ktoré im rodičia nedopriali. Chodievali spolu do obchodu, kupovali si nanuky a cukríky, cez víkendy sa hrávali v Sandrinej veľkej detskej izbe a horúce letá trávili v chladnej

pivnici Ritiných rodičov. Kočíkovali bábiky, stavali si bunkre, skrývali sa na povale, skákali gumu a naháňali sa v kukurici za domom. Bolo im spolu fajn.

Rodičia sa mohli pokojne venovať svojim povinnostiam. Dievčatá si naplánovali spoločný program, ktorý ich naplňal a tešil. Obe mali temperamentné povahy. Aj keď sa občas pochytli, vždy si k sebe našli cestu. Rita bola o rok staršia, na rozdiel od Sandriných ryšavých kučierok mala rovné tmavé vlasy a hnedé oči. Vôbec sa na seba nepodobali, jedno však mali spoločné, a to nezvyčajne vysoké a štíhle postavy. Patrili k dievčatám s najdlhšími nohami na škole. Často si požičiavali oblečenie aj rôzne doplnky. Rita bola odvážnejšia, rada nosila sukne a šaty, kým Sandra milovala nohavice a tričká s vtipnými nápismi.

Nemali pred sebou žiadne tajomstvá. Boli to dve bláznivé baby, usmiate a šantivé, plné života a plánov do budúcnosti. Tešili sa na prvé lásky, strednú školu a na všetko, čo ich ešte malo stretnúť. Práve toľko plánovaná budúcnosť však ich vzťah na pár rokov naštrbila. Rite sa Sandrin Marek od začiatku nepáčil. Zamilovaná Sandra nechápala, prečo ju sesternica nepodporuje a raz ju dokonca obvinila zo žiarlivosti. Teraz už vedela, že sa o ňu Rita bála. Cítila, že jej Marek raz ublíži. Mala pravdu...

Sandra nechcela ísť do Paríža sama. Hneď si spomenula na Ritu a predstava bláznivých zážitkov, ktoré by tam spolu mohli zažiť, ju rozosmiala. Bolo načase urovňať staré spory. Rite sa ten nápad celkom pozdával. Sandra jej veľmi chýbala, ale nemala dosť odvahy, aby sa ospravedlnila. Spoločný výlet do zahraničia bol teda skvelým spôsobom, ako jej ukázať, že sa dá skvele zabaviť aj bez chlapa a s ním spojených starostí!

Po prvej hodine cesty sa Rita konečne zmierila s nepohodlím sedadla a podarilo sa jej trochu si zdriemnuť. Sandrinou hlavou sa prehánala jedna myšlienka za druhou. Predstavovala

si atmosféru Paríža, jeho krásne pamiatky, uponáhľaných obyvateľov a stovky turistov v radoch pred múzeami. Rodičia sa o ňu trochu báli, ale keď sa dozvedeli, že s ňou pôjde aj Rita, potešili sa a priali im šťastnú cestu.

Rita vynikala svojím zmyslom pre realitu, v živote sa ne-stratila a dokázala sa o seba postarať celkom sama. Popri štúdiu psychológie usilovne brigádovala a väčšinu účtov si platila z vlastného vrecka. Bývala na internáte v Bratislave neďaleko Sandrinho podnájmu. K nej sa však presťahovať nechcela. Keď Sandra nastúpila na univerzitu, Rita už mala za sebou prvý ročník. Za ten čas si zvykla na spolubývajúce aj na internátnu izbu, ktorú si stihli zariadiť podľa vlastných predstáv. Sandra si s novou spolužiačkou našla v Petržalke pekný dvojizbový byt. Aj keď sesternice študovali v jednom meste, stretávali sa len zriedka, aj to len na rodinných oslavách. Marek ich na pár rokov úplne odcudzil. *Už je to našťastie za nami*, tešila sa Sandra.

Vytiahla si z vlasov hnedú gumičku. Husté kučery jej v bohatých vlnách dopadli na chrbát. Jemne si ich rozčesala prstami a dívala sa pritom na obrazovku televízora. Netušila, o čo v tom filme vlastne šlo. Spolucestujúcim sa zápletka páčila, zozadu sa pravidelne ozýval pobavený smiech. Nenápadne sa obzrela okolo seba. Doteraz si cestujúcich vôbec nevšimla. Na sedadlách pred nimi sedel párik mladých ľudí. Očividne sa už veľmi tešili na romantický víkend vo dvojici. Chlapík ženu láskyplne objímal a občas jej vlepil na čelo hlasnú pusu.

Určite sa poznajú len krátko, uškrnula sa a odvrátila od nich zrak. Šťastným dvojiciam sa pre istotu vyhýbala. Upozorňovali ju na všetko, čo rozchodom s Markom stratila. Čo by dala za pár vreľých objatí, dotykov či bozkov! Marek bol jej prvým chlapcom, najbližším priateľom a zároveň milencom. Ukázal jej, ako chutí láska a potom ju nechal tak. Odišiel takmer bez slova... Už mu neodpustí! *Veď o to ani nestojí*, pripomenula si

smutne. Nie, už nebude myslieť na to, čo bolo. Má pred sebou toľko krásnych dní, musí sa sústrediť na Paríž!

Ako tak premýšľala, očami zabľúdila na sedadlo vedľa Rity. Obsadil ho chalan približne v jej veku. Mal zatvorené oči a počúval hudbu v mobile. Jeho sused hral karty s chalanmi, ktorí sedeli rovno za nimi. Zrejme sa všetci poznali a cestovali spolu. Aké zvláštne! Myslela si, že do Paríža chodia len zamilované dvojice a zúfalé slobodné ženy. Ani by jej nenapadlo, že sa k nim pridá veselá partička kamošov. Tých predsa nemôžu zaujímať nezáživné obrazy v Louvri ani kráľovské komnaty Márie Antoinetty!

Sused s kartami si všimol, že si ich Sandra prezerá. Pobavené jej kývol na pozdrav. Očervenela a rýchlo sa pozrela na televízor. *Čo to tu, preboha, vyvádzam? Premieriavam si ich, akoby som chlapcov v živote nevidela*, vyčítala si zahanbene. Ten spiaci chalan jej však nedal pokoj. Nestávalo sa často, aby ju niekto tak zaujal. Vlastne sa jej od rozchodu žiadny spolužiak nezapáčil a počas dvoch rokov na univerzite ju neočaril ani jeden študent. Je pravda, že vtedy ešte mala svojho Marka, ale človek predsa nie je slepý a občas si niekoho zaujímavého všimne... Pár hercov síce obdivovala, ale Rita nad jej vkusom vždy len mávla rukou, prípadne sa nahlas a zúfalo zasmiala. *Tebe sa ten nechutný otrasák naozaj páči? Sani, zlatko, zrejme si stratila rozum!*

Ani Marek nepatril k typickým krásavcom. Bol od nej o pár centimetrov nižší, bojoval s neprijemnými vyrážkami a podlhé vlasy mu odstávali na každú stranu. Získal si ju zvláštnym vyžarovaním a neuveriteľne vysokým sebavedomím. Šikovne ju nalákal na sladké vyznania a milé komplimenty. Najprv sa trochu bála jeho vznетlivej povahy, ale nebezpečenstvu a sile, ktoré z neho sálali, nedokázala odolať...

Spiaci chalan sa nepokojne pomrivil a hlava mu klesla na prave plece. Neuniklo jej, aký je vysoký. Musel sedieť vzpriamene,

aby sa kolenami nedotýkal sedadla pred sebou. Prezerala si jeho tmavé lesklé vlasy a jemné strnisko na tvári. Zarastení chalani sa jej vlastne nepáčili, ale jemu to tak zvláštne pristalo. Aj tie vystupujúce líčne kosti a na chalana až nezvyčajne husté mihalnice mali niečo do seba...

V duchu si nadávala, keď zrazu precitol a pozrel sa priamo na ňu. Bola to len chvíľka, zopár sekúnd. Našťastie sa mu rýchlo obrátila chrbtom. Čo ak mu došlo, že ho sledovala? To by bolo trápne. Hádam sa otočil na druhý bok a nerušene spal ďalej...

Ale tak to nebolo. Driemoty ho rýchlo prešli. Premýšľal, či sa mu to iba zazdalo, alebo si ho tá baba naozaj premeriavala. Keďže sa otočila k oknu, videl iba jej dlhé vlasy. A presne tie ho zaujali. Kučery mal na dievčatách veľmi rád. Také husté a prenikavo ryšavé však u žiadnej kamarátky nezažil. Už sa naňho nepozrela a zanovito hľadela opačným smerom. Všimol si, že cestuje s ďalším dievčaťom, pravdepodobne to bola jej kamarátka. *Zrejme sa vydali na romantickú babskú jazdu*, pomyslel si pobavene a napokon sa otočil k Paľovi.

„Vy už mastíte karty? Mohli ste ma zobudiť,“ oboril sa na chalanov. Tí sa zmierlivo zasmiali.

„Ivo, netáraj. Spal si tak sladko, že sme Ťa nechceli rušiť. Až ti slinky tiekli,“ rehotal sa Paľo. „A babe tam pri okne zrejme tiekli tiež, keď sa na teba pozerala,“ ukázal na tú ryšavú s kamoškou.

Ivo si priložil prst na pery. „Hej, ty blázon, veď Ťa môže začuť. Radšej mlč a daj mi pár kariet, pridám sa do hry. Koľko je vlastne hodín?“

Ich veselý smiech sa ozýval v celom autobuse. Televízor bol príliš hlasný, a tak Sandra nepočula, čo ich pobavilo. Mohla len dúfať, že sa nesmejú na nej. Cítila sa ako pubertiačka, ktorá nevie, čo so sebou robiť od radosti, a pokukuje po chalanoch. Neprišla sa sem predsa ponižovať! Jeden jej ublížil, o ďalšieho nemala záujem. Keby vedela, ako láska bolí a čo ju s Markom

čaká, určite by si s ním nezačala. Bola mladá, neskúsená a naivná. Teraz sa už sústreďí len na seba a bude študovať.

Rita spokojne odľukovala a občas sa z jej pootvorených úst ozvalo slabé zachrápanie. *S Ritou to bude fajn*, povedala si a otvorila rozčítanú knižku. Čakalo ich ešte pätnásť hodín cesty.

Sprievodkyňa Julka ich pred odchodom upozornila, že sa budú zastavovať každé dve hodiny. Šofér o pol šiestej večer poslušne odbočil smerom k najbližšej čerpacej stanici.

„Stretneme sa tu o desať minút,“ oznámila Julka do mikrofónu.

Sandra sa snažila zobudiť spiacu Ritu, chcela sa čo najskôr nadýchať čerstvého vzduchu a natiahnuť strpnuté nohy.

„Čo sa deje? Už sme tam?“

Rita otvorila oči a prekvapene sa obzerala okolo seba. Sandra sa na nej musela smiať. So strapatými vlasmi a kruhmi pod očami vyzerala ako po preflámovanej noci, a to mali za sebou len dve hodiny cesty! Pociťila výčitky svedomia, že svoju pohodlnú sesternicu vtiahla do takých neľudských podmienok.

„Rituš, sme stále iba v Česku. Poď, skočíme na záchod.“

Unavená Rita sa horko-ťažko postavila a podala sesternici kabelku. Kým prišli k toaletám, už sa pred nimi vytvoril dlhý rad. Vlastne sa do malej predajne natlačil celý autobus. Ženy sa obzerali v zrkadlách, snažili sa upraviť svoj roztečený mejkap a učesať si neposlušné vlasy. *Bude ešte horšie*, smiala sa v duchu Sandra. Ona sa na verejnosti hanbila upravovať svoj zovňajšok. Pred cudzími ženami sa vôbec nevedela namaľovať ani si naniesť na pery rúž. Zakaždým si len rýchlo umyla ruky a uháňala z toaliet preč. Zamyslená stála v rade pred Ritou a vôbec si nevšimla, že pred susednými dverami stoja aj muži. Spamätala sa, až keď jej Rita niečo vzrušene šepkala do ucha.

„Sani, to všetko sú naši chlapi? Ja asi odpadnem! Myslela

som si, že tu budeme obklúčení dôchodcami o barľách. Pozri, hentí musia byť v našom veku. Napokon to v tom Paríži ani nebude také zlé!“

Samozrejme, mala na mysli veselú partičku z autobusu. A bol medzi nimi aj *on*. Stál k nej chrbtom, takže mu nevidela do tváre.

„Kašli na nich, Rituš, sú to frajeri. Čudujem sa, že Ťa ich hlasný rehot nezobudil.“

„Hraj sa na netýkavku, ak chceš, ale ja si konečne nájdem frajera! Už mi tá samota lezie na mozog a ten blondiak v kockovanej košeli nevyzerá až tak zle...“

Sandra ju vtlačila do voľnej kabínky toalety a sama sa zamkla v susednej. Dalo sa čakať, že si *ho* Rita ani nevšimne. Opäť sa prejavil ich úplne odlišný vkus. Bola taká zmätená, že jej kabelka takmer spadla na zem a chvíľu sa trápila aj so zaseknutým zipsom na nohaviciach. Prsty ju vôbec neposlúchali! *Čo sa s tebou deje, ty deva nemotorná?*

Veľmi dobre vedela, čo ju vylakalo. Bála sa s *ním* stretnúť. Nechcela, aby si myslel, že ju zaujal. Ako je možné, že sa na scéne objaví niekto zaujímavý práve vtedy, keď sa konečne zbavila smútku a chcela začať nový život, *bez chlapa*? Teraz však nebol čas uvažovať o svojich bláznivých pocitoch, ktorým aj tak nerozumela. Musela sa ponáhľať, v rade totiž stále vyčkávali netrpezlivé ženy.

Chalani si dlhý čas v rade krátili sprostými rečami. Julo im práve vykladal úžasnú historku o svojej najnovšej frajerke, keď sa Paľo záhadne usmial a žmurkol na Iva. Ten už kamarátov výraz dobre poznal.

„Koho tam vidíš?“ opýtal sa ho zvedavo.

„No však tú tvoju ryšavú,“ zašepkal Paľo a zvyšok partie sa začal obzerať po nekonečnom ženskom rade.

„Ty tu máš nejakú babu?“ Jula očividne našťvalo, že mu prerušili monológ v tom najlepšom.

„Ale kde, to ona si ho vyhliadla v autobuse,“ smial sa Paľo. „Stojí rovno za tebou,“ naznačil Ivovi, „a rozpráva sa so svojou asi kamoškou. Obe sú fakt vysoké, normálne sa mi páčia.“

Kým sa Ivo stihol obzrieť, dievčatá už zmizli za dverami toaliet. Chalani ho so smiechom buchli po ramene.

„A tebe sa tá ryšavka páči, Ivo?“

„To ti nepoviem. Videl som ju asi dve sekundy. Ale tie vlasy celkom ujdú,“ povedal úprimne. Viac než ujdú...

Julo si vyhrnul rukávy košele a nahlas vzdychol. „Chcete počuť, čo sa v tom bazéne stalo?“

Keď svoju vzrušujúcu historku konečne dokončil, z toaliet sa vracala Rita. Prešla tesne popri nich a Julovi venovala široký úsmev. Tak ho to zaskočilo, až zabudol zatvoriť ústa. Kráčala sebaisto, v obtiahnutej žltej blúzke sa jej rysovali pekne tvarované prsia a voľná sukňa sa vlnila okolo dlhých nôh.

„To bola tá *asi kamoška*,“ poučil ich Paľo. Julo konečne zatvoril ústa a Igor sa na ňom schuti smial.

„Tá tvoja bazénová krásavica má vážnu konkurenciu!“

Ivovi sa nechcelo zapájať do debaty. Mlčky sledoval dvere ženských toaliet a čakal, kedy sa v nich objaví ryšavka. Trvalo jej to veľmi dlho. Mužský rad sa pomaly strácal a zvyšní cestujúci postávali vonku. O chvíľu sa k nim pridali aj chalani, aby si pred odchodom autobusu ešte stihli zapáliť. Dievčatá nikde nevideli, medzitým sa už určite vrátili na miesta. Paľo sa tesne pred nástupom do busu otočil k Ivovi.

„Teraz máš skvelú príležitosť obzrieť si tú svoju vyvolenú. Nikdy nevieš! Čo ak má len jedno obočie a chýbajú jej predné zuby?“

Ivo doňho pobavene sotil, až sa potkol a takmer spadol na nos. Šofér na nich vyčítavo zazeral. Ivo pri pohľade na jeho zamračenú tvár pocítil zvláštne vzrušenie a bezstarostnosť.

Dávno mu nebolo tak fajn. Posledné roky boli ťažké. Často sa trápil, veľa študoval, voľno trávil v práci a na ženy mu nezostával čas. Vlastne sa im pre istotu oblúkom vyhýbal...

Prišiel k svojmu sedadlu a nenápadne hodil očkom na dievčatá. Tá v sukni sa hrabala v kabelke a ryšavá opäť hľadela cez okno. Presne ako pred hodinou. Sústredene a bez pohybu, akoby ju vonku čosi veľmi zaujalo. Nemohol tam bezradne stáť, ulička bola úzka a prichádzali ďalší cestujúci. Tušil, že by ho to dievča ignorovalo, aj keby si začal nahlas pospevovať národnú hymnu Bejrútu.

„Tak čo na ňu hovoríš?“ oboril sa naňho Paľo, len čo si k nemu prisadol.

„Hm,“ odpovedal pravdivo.

„Čože?“

„A čo ti mám povedať? Veď som na ňu ledva videl. Je tu tma a tá si čumí do okna, akoby tam videla zjavenie.“

„Vykašlime sa na ňu. Počkaj, až dorazíme! Parížanky, to je iná káva, budeš z nich nadšený!“

Paľo bol iniciátorom celej akcie. Podarilo sa mu nahovoriť spolužiakov, aby pred poslednými štátnicami spolu zažili niečo bláznivé, na čo budú ako pupkatí starci radi spomínať.

„Roztočíme to v Paríži, chalani! Našiel som lacnú cestovku, bus nás hodí do cieľa a zažijeme trochu kultúry. To si predsa nenecháme ujsť!“

A tak išli. Cesta im zatiaľ rýchlo ubiehala. Začínalo sa stmievať, Iva premohlo veľké zívnutie a rozbiehajúci sa autobus ho pomaly uvrhol do pokojného spánku.

Keď sa Sandra konečne vracala z toalety, Rita na ňu netrpezlivo čakala. Podala jej obložený rožok so salámou a sama si zapálila vytúženú cigaretu. Sandra nefajčila a snažila sa dohovoriť aj Rite, tá však tvrdohlavo trvala na svojom. Ciga

ju vraj spoľahlivo upokojí a z tejto cesty bola veru veľmi nervózna.

„Ty si sa tam spláchla? Čakám na teba večnosť. Háďaj, čo sa mi stalo?!“

Sandra trpela, či sa pri nich neobjavia chalani a súrila Ritu, aby rýchlo doľahla. „Poďme do autobusu, začína mi byť zima.“

Nepočkala, kým sesternica zašľapla ohorok a pobrala sa hore prvá. Rita ju nechápavo nasledovala.

„Čo sa tak veľmi ponáhľaš? Aj tak v tom stroji presedíš pol života, kým nás dopraví kam treba. Hej, predstav si toto! Cesťou z budovy som pobláznila toho chalana v košeli. Bol zo mňa celkom mimo!“

Sandra ju počúvala iba na pol ucha, cez okno totiž konečne videla prichádzať chalánov. Postavili sa k autobusu a tiež si jednu zapálili. Všetci okrem *neho*. Potešilo ju to. V autobuse bolo pološero, našťastie ju nemohol vidieť.

Bol zo všetkých najvyšší. Mal na sebe čierne rifle a čiernu košeľu s vyhrnutými rukávami. Trochu sa hrbil, aby svoju nápadnú výšku prispôbil ostatným. *Asi je vyšší aj odo mňa*, pomyslela si.

Keď sa chalani vracali na miesta, náhle zneistela. Rita zúfalo hľadala mobil vo svojom organizovanom bordeli a nahlas nadvádala. Sandra sa pre istotu otočila k oknu a tupo hľadela na strom pri ceste. Keď sa chalani konečne usadili, odľahlo jej. Rita jej našťastie spoľahlivo zablúňala výhľad. Šofér naštartoval motor a zamieril na diaľnicu. Sandra sa tiež rozhodla poslať domov esemesku, aby sa o ňu rodičia nebáli.

Zvyšok cesty ubiehal pomerne rýchlo. Pravidelne sa zastavovali na čerpacích staniciach, zakaždým sa nahrnuli do predajní, rýchlo sa najedli a opäť sa vrátili do hlavného stanu autobusu. Sandra hľadela do zeme vždy, keď sa niektorý z chalánov

ocitol blízko nej. Počas cesty sa márne snažila trochu si pospať, chýbali jej pohodlná posteľ a mäkký vankúš. Sedadlo ju všade tlačilo a hlava jej pravidelne vrážala do studeného skla. Vonku bolo chladno a šoférom sa kúriť nechcelo. Keď sa o druhej ráno opäť zastavili, prebudil ich Julkin hlas v mikrofóne.

„Klasických desať minút,“ hlásila rozospato.

Cestujúci sa omráčene pobrali von a postavili sa do zvyčajného radu pred toaletami. Svieži nemecký vzduch Sandru rýchlo prebral. Strpnuté nohy ju neposlúchali, bola jej zima, triasla sa na celom tele. Rita ju vzala za ruku a ťahala do vykúrenej budovy benzínky.

„Potrebujem si kúpiť niečo na pitie,“ oznámila a zamierila k pokladni. „Dúfam, že sa tu dohodorím po anglicky. V nemčine ani nezatnem,“ hovorila si sama pre seba. Mladý predavač sa na ňu príjemne usmieval a jej ťarbavej angličtine očividne rozumel. Pred autobusom postávalo iba zopár ľudí. Väčšinu skupiny to do chladnej noci neťahalo.

„Počkej ma tu. Spýtam sa Julky, o koľkej tam dorazíme,“ prikázala Rita a zamierila za sprievodkyňou.

Sandra si objala ramená, aby sa trochu zohriala. Sledovala okolie a v duchu sa tešila, že je konečne v zahraničí. Ďalej ako v Maďarsku či v Poľsku ešte nikdy nebola. Užívala si svoju prvú cestu na vlastnú päsť, bez ochrannej ruky rodičov. Bolo to vzrušujúce rozhodnutie, celkom nezávislé, a tak zvláštne dospelé...

Na chvíľu zabudla, že sa chcela vyhýbať chalanom. Keďže nepočula ich veselý smiech, predpokladala, že zostali na svojich miestach. Mýlila sa. On nespál.

Stál niekoľko metrov od nej, celkom sám. Únava a ospalosť spomalili jej reakcie aj duchaprítomnosť, preto tentoraz neurobila vôbec nič. Neušla, neuhla pohľadom. V tej chvíli jej to bolo jedno.

Možno jej dodala odvahu okolitá tma, možno sa jej len chcelo hľadiť do tých tmavých očí. Premieriaval si ju, otvorene